

Farnosti: Blatná, Sedlice, Záboří
Moderátor: Renáta Turková
E-mail: turkovarenda@seznam.cz
Otázka: 06 Vést dialog v církvi a ve společnosti

Jaké politické akce dovolit v rámci farnosti a co už nikoliv?

Každý by měl říci svoji konkrétní preferenci před volbami a zdůvodnit ji. Měli bychom se naučit komunikovat v klidu a přijmout/pochopit názor druhého, i když se liší od našeho.

Jak jednat s těmi, kdo se k nám staví nepřátelsky?

Proti víře dnes skoro nikdo nemluví, lidé jsou lhostejní, víra společnost nerozděluje. Aktuální rozdělení je například postoj k očkování a k nošení roušek.

Zákony by se měly dodržovat i v kostele, "co je císařovo, dejte císaři". Je třeba se modlit i za lidi s opačným názorem.

Jak jednat s psychicky nevyrovnanými lidmi (nejen s psychiatrickou diagnózou)?

Mají pocit ohrožení vlastní důležitosti a proto, pokud mohou, omezují aktivitu jiných. Je třeba nevzdávat se, hledat stále cesty, jak realizovat prospěšné věci.

Domýšlejí si informace a pak je šíří jako pravdivé, mluví o druhých za jejich zády, dokáží rozložit každé společenství - je třeba se s nimi setkávat především individuálně.

Kdo má pomáhat lidem v nouzi?

Pomáhat lidem v nouzi - každý dle vlastních možností, finančně, jako dobrovolník.

Všimnout si potřebného, pomoci mu s řešením problému. Dát do kostela kontakt na charitu, která poskytuje sociální poradenství. Jednou za rok bývala nedělní sbírka určena na charitu ve farnosti, farníci se poradili, komu v obci dát peníze nebo jinou podporu, případně poslat peníze nějaké organizaci.

Proč jsme někdy vůči nevěřícím nesrozumitelní? Proč je to, co říkáme, nezajímá?

Je třeba rozlišovat lhostejné a hledající, oslovit každého vhodným způsobem.

Jsme málo radostní, nevyzaňuje z nás Kristova láska. Mluvíme chladně, bez nadšení. Jsme pesimističtí, svět nevidí naši naděje. Neříkají o nás: „Podívejte, jak se milují“. Mezi námi nejsou dobré vztahy.

Lidé hledají něco čistého bez kazu, my nejsme dokonalí, ne vždy si to uvědomujeme.

Mluvíme a myslíme jako bychom všechno znali, všemu rozuměli. Jakmile nás někdo upozorní na naši nedokonalost, reagujeme často podrážděně, místo abychom se zamysleli nad sebou.

Poučujeme, nemilujeme. Mluvíme církevním jazykem.

„I kdyby věčnost nebyla, já jsem žil v lásce.“ Jan Maria Vianney

Mluvit z vlastní zkušenosti. Nauka je napadnutelná, vlastní prožitek nejde zpochybnit.

O čem z nauky církve neumím mluvit, co nedokážu obhájit či vysvětlit?

Utrpení je tajemství, které nepochopíme. Bůh může vše zlé obrátit v dobré.

Co nedokážeme vysvětlit: tajemství Trojice, některá nebiblická dogmata, smysl utrpení, předčasná úmrtí, jak mluvit o milosrdném Bohu při smrti dítěte.